

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж1 68/21
28.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Јасминке Бакић и Предрага Васића, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из Београда, ул. Гандијева бр. 134/23, против тужене Градске општине Нови Београд, Булевар Михајла Пупина бр. 167, коју заступа Градско јавно правобранилаштво Града Београда – Одељење за општине Земун и Нови Београд, Нови Београд, Булевар Михајла Пупина бр. 167, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П1-355/19 од 25.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 28. априла 2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1-355/19 од 25.06.2020. године, у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1-355/19 од 25.06.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.10.2012. године, до августа 2015. године, исплати износ од 107.325,90 динара, са законском затезном каматом на свако појединачно потраживање означено у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.200,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиле преко досуђеног износа трошкова па до траженог износа.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је, како то произилази из навода жалбе, у ставу првом и другом изреке, из свих законом прописаних разлога, са предлогом као у жалби.

Тужилца је доставила одговор на жалбу са предлогом као у истом.

Испитујући правилност побијане пресуде у ожалбеном делу а у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, оценио је да је жалба тужене неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилца је запослена код тужене на неодређено време и у утуженом периоду тужена није тужилци исплатила трошкове превоза. Одлуком начелника управе тужене од 14.09.2012. године, предвиђено је да у складу са препоруком Градоначелника града Београда накнада за превоз за долазак на рад и одлазак са рада неће се вршити упалатом средстава на текући рачун запослених, већ искључиво директном уплатом на Бус-Плус картицу запослених, почев од октобра 2012. године. Послодавац, овде тужена, је запосленима на име трошкова превоза обезбеђивао месечну претплатну карту путем Бус-Плус система. Тужилца има редовну градску линију превоза од места пребивалишта до места рада, али није активирала Бус-Плус картицу. Председник Синдикалне организације тужене се обратио начелнику градске управе захтевом од 27.02.2012. године, да се запосленима код тужене накнада за превоз исплаћује у новцу у висини цене месечне претплатне карте, јер велики број запослених за превоз не користи услуге ГСП. Међу потписницима назначеног захтева је и тужилца. Износи досуђени ставом првим изреке ожалбене пресуде представљају вредност цене месечне претплатне карте у јавном превозу, умањене за трошкове доласка на рад и одласка са рада у дане када је тужилца користила годишњи одмор и када је била привремено спречена за рад због болести, на чију рачунску тачност тужена није имала премедбе. Висина цене месечне претплатне карте утврђена је из потврде “Арех solution technology” д.о.о.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, позивајући се на одредбу члана 118 Закона о раду и члана 38 и 40 став 1 и 2 Анекса Посебног колективног уговора за државне органе оценио, да је тужена у обавези да тужилци надокнади трошкове превоза за опредељени период и усвојио тужбени захтев тужилце.

Доносећи ожалбену пресуду, првостепени суд је, на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, а за своју одлуку дао разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Према правилима члана 118 став 1 тачка 1 Закона о раду (Сл. гласник РС бр. 24/05....54/09), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у складу са општим актом и уговором о раду, а у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Новелама Закона о раду (Сл. гласник РС бр. 75/14), запослени под истим условима оставрује право за накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз. Право запосленог на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају, утврђено је и правилима из члана 38 став 1 Посебног колективног уговора за државне органе (“Службени гласник РС” бр. 23/98...15/12). Запослени има право на месечну претплатну карту за долазак на рад и повратак са рада за релације где јавни

превоз омогућава куповину истих, у смислу члана 39 став 1 истог ПКУ. Према правилима из члана 40 став 1 руководиоца надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за одлазак на рад и долазак са рада, куповином месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец, за релације где је то омогућено. Према правилима из става 2 истог члана, изузетно, на захтев запосленог, руководиоца надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте.

Наиме, у конкретном случају, супротно наводима жалбе, правилно је првостепени суд усвојио тужбени захтев тужиље за накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у утуженом периоду и одлучио као у ставу I изреке, правилно налазећи, да тужилца има право на накнаду утужених трошкова, која запосленима припадају по Закону о раду.

С тим у вези, овај суд примећује да је одредбом члана 8 став 1 Закона о раду прописано, између осталог, да колективни уговор не може да садржи одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом, те да је чланом 9 став 1 Закона ио раду прописано између осталог, да уколико општи акт или поједине његове одредбе утврђују неповољније услове рада од услова утврђених законом, тада се примењују одредбе закона.

Ради тога, по оцени овог суда, неосновано се жалбом указује да на страни тужиље нису постојали законски услови да јој се исплата трошкова за долазак и одлазак са рада врши у новцу.

У смислу наведених норми, запослени има право на накнаду трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају и када за долазак и одлазак са рада не користи јавни превоз. У ситуацији када запослени захтева исплату ових трошкова у новцу у вредности месечне карте за превоз, послодавац се те обавезе не може ослободити с позивом на чињеницу да је за запосленог обезбедио месечну претплатну карту у Бус -Плус систему.

У конкретном случају, тужилци за утужени период послодавац није исплатио накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте, због чега је, применом цитираних одредби материјалног права, ожалбена пресуда потврђена у ставу првом изреке.

Без утицаја је навод жалбе тужене којим се указује на погрешно дату поуку о правном леку у ожалбеној одлуци, да је у конкретном случају дозвољена жалба у року од 8 дана од дана пријема, на дозвољеност и благовременост жалбе, јер иста није утицала на правилност ожалбене пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Како тужена није успела у жалбеном поступку, то иста нема право на накнаду трошкова жалбеног поступка, због чега је њен захтев за накнаду трошкова поступка по жалби, одбијен. Такође, захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби је неоснован, имајући у виду да писање одговора на жалбу не представља потребан трошак у смислу члана 154 ЗПП-а.

На основу изложеног, применом одредбе члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11, 55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**